

Tình yêu mong manh

Đã bao lần Quân cố gắng kiếm tìm một thời điểm, một không gian thích hợp nhất để nói với Như rằng anh không muốn tiếp tục nữa, nhưng càng ngày anh càng hiểu ra rằng sự kiếm tìm đó là rất khó. Nên anh trở nên trì hoãn ghê gớm. Ví dụ như lúc này.

Như đang ngồi trước anh. Mặt nghiêng nghiêng vì ánh nắng xéo qua ô cửa kính quán cà phê. Cô mặc một chiếc áo len mỏng khoác ngoài chưa cài hết khuy. Mái tóc dài đen nhánh phủ xuống bờ vai gầy guộc, gương mặt ngơ ngác xanh xao. Tất cả dấy lên trong anh cảm giác tội nghiệp, hơn là một niềm yêu thương. Tại sao thế nhỉ? Mình đã từng rất yêu cô ấy kia mà.

“Em này, anh quyết định rồi...”. Quân hắng giọng. Anh kìm mình khi thấy dáng Như xoay qua anh hốt hoảng.

“Gì thế anh?”.

Giả như giọng nói của cô ấy dừng trong trẻo thế.

“Anh quyết định không đầu tư vốn vào công ty nữa. Đã có những mâu thuẫn xảy ra...”.

“Vâng, tùy anh”.

“Anh muốn nghỉ ngơi, anh định đi Nha Trang”.

“Vâng”.

Cô ấy không hỏi mình đi với ai, cũng không có quyền được đòi hỏi là sẽ đi cùng anh. Trong anh phút chốc dấy lên một cảm giác ngán ngẩm tột cùng.
“Mình về đi”.

Anh gọi người phục vụ tính tiền rồi ra bãi giữ xe. Như lúu rúu sau anh. Anh chở cô ngang qua con đường hoa phượng nở hiem hoi của Sài Gòn mà trước đây cô vẫn thích thú đòi anh chở qua. Nhưng anh đã đọc thấy sự mệt mỏi, thậm chí cả cam chịu trên gương mặt ấy.

Toàn, đứa bạn thân của anh, hiện là giảng viên Trường Đại học Thủy sản Nha Trang ra ga đón anh. Vừa thấy anh đã toét miệng cười hỏi:

“Như đâu?”.

Anh khoát tay:

“Đi một mình tự do hơn”.

“Tao đã dặn mày rồi, đi đâu chứ đi biển mà đi một mình là buồn muốn khóc đó”.

“Vậy chứ mày thì sao? Sống ở biển một mình tưởng chết từ đời nào rồi chứ?”.

Toàn cười ha hả:

“Thế không biết là cuối năm nay tao cưới vợ à?”.

Anh gật gù:

“Thật là một tin tốt lành”.

“Thế còn mày thì sao? Bao giờ cưới?”.

Anh im lặng. Thật ra, anh đã có lúc mơ đến một gia đình yên ổn, để khỏi phải ngày ngày ra tiệm ăn cơm, khỏi mặc một chiếc sơ mi đến công ty còn mùi mồ hôi của ngày hôm trước, khỏi phải chật vật một mình với những viên thuốc mỗi lúc bệnh hoạn, ốm đau. Nhưng rồi, có một cái gì đó lại ngăn trở anh, khi công việc ngập đầu và anh phải giải quyết đến khuya rồi ngủ gục luôn bên tách cà phê uống dở, để sáng sớm hôm sau hoan hỉ với những

ấp ủ mới, thành công mới. Những chiều nhậu, những cuộc vui ngẫu hứng, bất kể sáng trưa chiều tối của mấy nhân viên dưới quyền khiến anh vui vẻ xua đi căng thẳng dù đôi khi làm cho anh nôn thốc nôn tháo và thức trắng đêm với căn bệnh đau dạ dày. Chốt lại một điều sự tự do hấp dẫn anh hơn thầy và anh chưa sẵn sàng thay đổi cuộc sống mà anh đang sống. Hơn thế, liệu Như có thực sự là người mà anh muốn gắn bó cả cuộc đời?

“Nha Trang có gì thay đổi không?”. Anh ngồi sau xe Toàn, hỏi băng quơ.

“Như mày thấy đấy, vẫn xinh đẹp như ba năm về trước”.

Anh nhìn những rặng dừa xanh thẫm nằm trải dài bên bờ cát trắng mịn trong hoàng hôn thành phố qua cặp kính đen, thấy lòng không khỏi xốn xang:

“Cho tao về khách sạn nào mà ba bước có thể về với vua Thủy Tề”.

Toàn quay đầu lại:

“Sao? Mày chê căn hộ chật chội của tao à? Căn hộ ở Sài Gòn của mày chắc gì đã rộng rãi tiện nghi bằng?”.

“Không. Lần này về, tao muốn được tĩnh tâm một chút, với lại còn bỏ của mày nữa. Phiền lắm”.

“OK, tùy mày đó. Nhưng không phải vì thế mà khi tao lên Sài Gòn mày tổng tao ra via hè đâu nhá. Tao không phải là sếp như mày nên không chơi sang được”.

Anh vỗ vai thằng bạn lắm lời:

“Tao hiểu mà. Mày hợp với nghề bán cháo phở lắm đấy, thật không hổ danh giảng viên đại học”.

Toàn xách va li cho anh lên tận phòng ở khách sạn rồi vẫy tay:

“Có gì thì ới một câu, tao tới liền”.

Anh ngã xuống giường, đệm êm ru khiến anh khoan khoái, anh mở máy điện thoại. Có ba tin nhắn đang đợi anh. Tin của Như. Những dòng chữ dài lê thê nội dung cái nào cũng như cái nào, rằng anh đã về đến Nha Trang

chưa, anh có khỏe không, anh đang làm gì, em nhớ anh... Anh buông máy chạy vào buồng tắm xối nước lên tóc với cảm giác đã đời sau một ngày lầy lư trên tàu. Anh muốn quên...

Nha Trang về đêm vô chừng quyến rũ, anh đi dạo một mình trên phố rộng đèn điện giăng mắc sáng choang. Những quán cà phê hoa trổ đầy cổng mở nhạc êm ru, những gương mặt khách du lịch tươi vui, hớn hờ. Và tiếng sóng, khi anh đứng trên bờ biển lắng nghe âm vang đại dương, thấy cuộc đời quả là kỳ diệu. Khoảnh khắc này, anh mới nhận ra, mình thật cô đơn. Mình có sai lầm không khi đi biển một mình thế này. Anh bắt đầu nghĩ đến Như, khi mà đi lướt qua anh là một đôi trai gái. Cô gái mặc một chiếc áo len có gam màu giống như chiếc áo len Như hay mặc. Một gam màu xanh trời nhạt điểm những nụ hoa tím ở cổ và tay áo. Anh đã từng chê là quá đơn điệu và tẻ nhạt. Nhưng hiện tại, Nha Trang đã làm cho anh nghĩ về cô. Anh điện thoại gọi cho Như. Chỉ một tiếng chuông reo cô đã nhấc máy.

“Anh đây. Em khỏe chứ”.

“Vâng, em khỏe”.

Anh áp chặt điện thoại vào tai, dường như anh nghe thấy cả tiếng thở dồn của Như bên kia đầu dây.

“Anh đã đi chơi nhiều chưa? Anh ăn tối chưa?”.

“Rồi em”.

“Anh nhớ mặc áo khoác nhé...”.

Quân ừ hử. Vẫn những điệp khúc đó, mà cái anh cần, trong lúc này, không phải những lời quen thuộc ấy. Giá như, một lần thôi, cô nói rằng:

“Em về Nha Trang với anh nhé”.

Anh sẽ hoan hỉ biết bao. Thế có tàn nhẫn không nhỉ, để cô lặn lội một mình xuống đây. Khi mà trước đó anh có thể thừa khả năng kéo cô đi bất cứ nơi nào. Anh đang mâu thuẫn hay sao? Không. Anh cần Như mãnh liệt hơn.

Nhưng Như vẫn là Như, không thay đổi. Anh đã từng yêu cô tha thiết ở cái tính nết nhu mì giản dị. Cô từng đến với anh sau những cơn say. Không quản ngại, cô pha nước ấm lau mặt cho anh, cởi tất, cởi giày cho anh, rồi ngồi ngay ngắn bên cạnh. Lần đầu anh xúc động, nhưng những lần kế tiếp, sự chu đáo lặng lẽ không một lời phàn nàn oán trách của cô làm cho anh bức bối, vì một điều gì mà chính anh không thể nào lý giải được. Tình yêu hai người phẳng lặng như một dòng sông không gợn sóng, như một đĩa hát tua đi tua lại phát nhàm. Quân không phải là người đa tình hay thích phiêu lưu vì xung quanh anh không thiếu những cô gái trẻ hấp dẫn. Nhưng nếu anh chia tay, Như sẽ nghĩ gì. Rằng anh là kẻ phản bội. Mà với Quân, sự phản bội là điều anh ghê tởm nhất. Nhưng cố gắng duy trì, thì anh lại mệt mỏi nhàm chán, lại trốn tránh, lại cảm thấy sợ hãi khi phải đối diện với chính mình. Hay chẳng, anh sẽ nói thật với Như... Rằng hai người cần phải có một thời gian để xem xét lại...

Quân tắt máy điện thoại. Anh ghé vào một quán bar gần khách sạn, cô gái phục vụ tiến đến rót rượu cho Quân. Khi cô ta cố ý ngồi sát Quân thì anh khoát tay tỏ vẻ từ chối. Anh gọi cho Toàn, thông báo vẫn tất rằng ngày mai anh quyết định trở về Sài Gòn, nếu rảnh thì qua gặp anh gấp khiến thằng bạn vàng cau nhặng xị kêu anh là đồ khùng. Quân uống sạch ly whisky, thở dài: “Có lẽ nó nói đúng, mình khùng thật rồi”.

Tàu vừa đến ga Sài Gòn thì mưa đổ ập xuống. Quân kéo va li, đi như chạy trên con phố đông đúc rồi ghé vào một quán cà phê. Anh ngồi co ro đốt thuốc, lơ đãng nhìn lá vàng bay toả qua ô cửa kính. Đúng lúc đó cửa mở, đứng sững trước anh là Như. Cô ướt lướt thướt trong chiếc váy trắng mỏng manh:

“Sao em lại ở đây?”.

Như búi tay lên mặt bàn, nói bằng một giọng yếu ớt:

“Em ra ga đón anh”.

“Sao em biết anh về?”.

Em gọi cho anh nhưng anh tắt máy, em gọi cho anh Toàn, anh ấy nói anh về... Em đã đợi anh ở ga suốt cả chiều nay... Khi này em nhìn thấy anh và gọi anh, nhưng không kịp...”.

“Thế à?”.

Quân nói bằng một giọng hồ hững, đến mức anh phải kêu trời, sao mình lại tệ thế, nhưng rồi anh đã lấy lại bình tĩnh. Anh gọi cho Như một ly sữa nóng. Hai người ngồi đối diện nhau. Quân không biết phải bắt đầu thế nào thì Như đã cắt lời trước:

“Anh Quân, em muốn nói với anh một chuyện...”.

“Anh nghe đây”,

“Em sắp đi xa...”.

“Hả?”.

Trong một giây Quân tưởng mình nghe lầm.

“Em đi đâu?”.

“Em đi Pháp. Mẹ của em đã lo xong giấy tờ cho em. Mẹ cần em. Em không nghĩ rằng tất cả lại chóng vánh thế. Em xin lỗi vì đã giấu anh...”.

Quân im lặng. Thế là xong. Khởi phải nhức đầu nhức óc cho một cuộc chia tay vì chính Như chứ không phải là ai khác đã nói ra điều đó. Anh chợt nhận ra trong quãng thời gian hai năm yêu nhau chưa bao giờ anh để tâm đến gia đình của Như. Thậm chí, chưa bao giờ anh quan tâm cuộc sống của Như. Anh chỉ lảng máng biết rằng ba mẹ Như chia tay nhau khi Như còn nhỏ và cô phải sống với bà ngoại. Thi thoảng anh đưa cô về và hai người chia tay nhau ở cầu thang khu chung cư cao tầng buồn bã. Quân nhìn sâu vào đáy mắt Như, anh thấy những giọt nước mắt long lanh trào ra. Anh nắm tay cô:

“Em, đừng khóc”.

Như đưa Quân về khi mưa gần tạnh. Đến cửa, Quân nói khẽ:

“Em về đi không muộn”.

Như ngẩn ngơ một lúc rồi cô lên xe, nhưng vì tay không vững nên cô suýt ngã. Quân giữ lấy cô thật chặt:

“Em có sao không?”.

Như lắc lắc đầu:

“Không...”.

Rồi cô lên xe, phóng thẳng về con đường phía trước.

Quân nhìn theo. Anh không hiểu tâm trạng của mình. Như đang nghĩ gì? Phải chăng sự im lặng của anh càng làm cho Như vò xé vì cô đã đột ngột thông báo cho anh về chuyến đi của mình, đến mức anh không thốt được nên lời? Tội nghiệp cho Như, cô như bình pha lê trong treo đến tình khiết đã đặt nhầm tình yêu cho một kẻ hời hợt như anh. Quân tra chìa vào ổ khóa và đổ vật xuống giường, một lúc sau không tài nào chợp mắt, Quân với lấy điện thoại bấm số máy Như, nhưng cô tắt máy. Lẽ nào Như đã ngủ? Hoặc cô đã chọn ngày hôm nay để chấm dứt tình yêu. Dường như cô hiểu, sự ra đi của cô sẽ rất khó để tiếp tục đắp xây tình cảm với Quân. Vì ngay cả khi cô sống gần anh, chưa bao giờ anh thực sự thuộc về cô. Và với Quân, anh cũng chưa bao giờ hình dung ra được, có một đêm thế này anh gần như thức trắng chỉ để gọi về một số máy mà chính anh cũng không biết, mình sẽ nói gì với chủ nhân của nó...

Nguồn: đặc trưng

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 8 tháng 2 năm 2005